Diumenge de Rams (C)

Text de l'Evangeli (*Lc* 22,14-23,56): I quan va ser l'hora, [Jesús] s'assegué a taula, i els apòstols amb ell. I els digué: «Amb un gran desig he desitjat menjar aquesta Pasqua amb vosaltres abans que jo pateixi. Perquè us dic: no la menjaré fins que es compleixi en el regne de Déu». I agafant un calze [i] fent la benedicció, digué: «Preneu-lo i distribuir-lo entre vosaltres. Perquè us dic: ja no beuré des d'ara del fruit del cep fins que vingui el regne de Déu». I prenent pa [i] fent la benedicció, el partí i els el donà, dient: «Això és el meu cos, que és donat per vosaltres. Feu això en commemoració meva». I de manera semblant feu amb el calze, després d'haver sopat, dient: «Aquest calze és la nova aliança en la meva sang, que és vessada per vosaltres.

Però mireu que la mà del qui em trairà és amb mi a la taula. I cert, el Fill de l'home segons el que ha estat decretat se'n va, però ai de l'home per qui és traït!». I ells començaren a preguntar-se els uns als altres qui seria d'entre ells el qui hauria de fer això.

I va sorgir un altercat entre ells sobre quin d'ells semblava que era el major. I els digué: «Els reis de les nacions les dominen i els qui tenen potestat damunt d'elles són anomenats benefactors. Però no així entre vosaltres, sinó que qui és més gran entre vosaltres es faci com el més petit, i el qui mana com el servidor. Perquè, qui és més gran, el qui està assegut a taula o el qui serveix? ¿No és el qui seu a taula? Però jo soc enmig de vosaltres com el qui serveix.

I vosaltres sou els qui heu perseverat amb mi en les meves proves; i [per això] jo disposo per a vosaltres, com el Pare ho disposà per a mi, un regne perquè mengeu i begueu a la meva taula en el meu regne, i us assegueu en trons per a jutjar les dotze tribus d'Israel.

Simó, Simó, mira que Satanàs us reclamà per a garbellar-vos com el blat; però jo he pregat per tu a fi que no defalleixi la teva fe. I tu, quan un dia et converteixis, confirma els teus germans». I ell li digué: «Senyor, amb tu estic disposat per a anar a la presó i a la mort». I ell digué: «Et dic, Pere, que no cantarà avui el gall, que no hagis negat tres vegades que em coneixes».

I els digué: «Quan us vaig enviar sense bossa, ni sarró, ni calçat, ¿és que us va faltar alguna cosa?». I ells li respongueren: «No res!». I els digué: «Però, ara, el qui tingui bossa que l'agafi, i de manera semblant també el sarró, i el qui no té, que vengui el seu mantell i compri una espasa. Perquè us dic: convé que es compleixi en mi allò que està escrit: Ha estat comptat entre els malfactors. Ja que aquelles coses que es refereixen a mi arriben a compliment». I ells digueren: «Senyor, aquí tens dues espases». Però ell els contestà: «Ja n'hi ha prou».

Sortí i anà, com de costum, a la muntanya de les Oliveres; i el van seguir també els deixebles. En arribar a aquell indret, els digué: «Pregueu perquè no entreu en temptació». I s'apartà d'ells cosa d'un cop de roc; i posat de genolls, pregava dient: «Pare, si vols aparta de mi aquest calze, però no es faci la meva voluntat, sinó la teva». I se li aparegué un àngel del cel que el confortava. I entrant en una gran lluita, pregava més intensament. I la suor se li feu com grumolls de sang que queien a terra. I havent-se aixecat de la pregària, anà cap als deixebles i els trobà adormits a causa de la tristor, i els digué: «Per què dormiu? Aixequeu-vos i pregueu perquè no entreu en temptació».

Encara parlava que arribà un escamot de gent, i l'anomenat Judes, un dels Dotze, els precedia, i s'acostà a Jesús i el besà. I Jesús li digué: «Judes, ¿amb un bes lliures el Fill de l'home?». I els qui eren a la vora d'ell, veient el que havia de passar, digueren: «Senyor, ¿colpegem amb l'espasa?». I un d'ells colpejà un servidor del gran sacerdot i li tallà l'orella dreta. I responent Jesús, digué: «Deixeu-ho! Ja n'hi ha prou!». I havent tocat la seva orella, el curà. I digué Jesús a aquells qui havien vingut contra ell, grans sacerdots i oficials del temple i ancians: «¿Com a un lladre heu sortit amb espases i garrots? Quan cada dia era amb vosaltres al temple, no vau estendre les mans contra mi, però aquesta és la vostra hora i el poder de les tenebres».

I prenent-lo, se l'emportaren i l'introduïren a casa del gran sacerdot. I Pere l'anava seguint de lluny. I havent encès un foc enmig del pati, s'hi assegueren al voltant, i Pere estava assegut entre ells. I havent-lo vist una criada assegut a la vora del foc, i mirant-se'l, digué: «Aquest també era amb ell!». Però ell el negà, dient: «Dona, no el conec!». I al cap d'una mica, veient-lo un altre, digué: «També tu ets d'ells!». Però Pere digué: «Home, no ho soc!». I havent passat l'espai com d'una hora, un altre afirmava, dient: «Veritablement també aquest era amb ell, ja que també és

galileu!». I digué Pere: «Home, no sé què dius!». I a l'instant, quan encara ell estava parlant, cantà el gall. I girant-se, el Senyor mirà Pere, i Pere es recordà de les paraules del Senyor tal com li havia dit: «Abans que canti avui el gall, m'hauràs negat tres vegades». I sortint a fora, plorà amargament.

I els homes que l'havien agafat se'n reien i li donaven cops, i tapant-li els ulls l'interrogaven, dient: «Profetitza: qui és qui t'ha pegat?». I moltes altres coses deien blasfemant contra ell.

I quan es va fer de dia, es reuniren en consell els ancians del poble i els grans sacerdots i els escribes, i el dugueren al seu sanedrí, dient: «Si tu ets el Crist, digues-nos-ho». I els digué: «Si us ho dic, no em creureu, i si us pregunto, no em respondreu. Però a partir d'ara estarà el Fill de l'home assegut a la dreta del Poder de Déu». I li digueren tots: «Tu, doncs, ¿ets el Fill de Déu?». I ell els digué: «Vosaltres dieu que jo soc». I ells digueren: «Quina necessitat tenim encara de testimonis? Perquè nosaltres mateixos ho hem sentit de la seva boca!».

I aixecant-se tota la multitud d'ells, el dugueren a Pilat. I el començaren a acusar, dient: «Hem trobat aquest revoltant la nostra gent, i prohibint de donar tribut al Cèsar i dient que ell és Crist, un rei». I Pilat l'interrogà, dient: «¿Tu ets el rei dels jueus?». I ell responent, li digué: «Tu ho dius». I Pilat diu als grans sacerdots i a les turbes: «No trobo causa en aquest home». I ells insistien, dient: «Avalota el poble ensenyant per tota la Judea, començant des de la Galilea fins aquí!».

I Pilat, sentint-ho, preguntà si l'home era galileu, i entenent que era de la jurisdicció d'Herodes, el va remetre a Herodes, el qual també era a Jerusalem en aquells dies. I Herodes, en veure Jesús, es va alegrar molt, perquè desitjava des de feia molt temps veure'l, ja que havia sentit parlar d'ell i esperava veure'l fer algun miracle. I li preguntava amb moltes paraules; però ell no li responia res. Els grans sacerdots i els escribes hi eren, acusant-lo contínuament. I Herodes el va menysprear juntament amb el seus soldats, i feu burla d'ell i, posant-li unes vestidures llampants, el va remetre a Pilat. I es van fer amics entre ells Herodes i Pilat aquell dia, ja que abans eren enemics l'un de l'altre.

I Pilat, després de convocar els grans sacerdots i els dirigents i el poble, els digué: «M'heu presentat aquest home com a subversor del poble, i mireu que jo, interrogant-lo davant de vosaltres, no he trobat en aquest home cap causa en totes les coses de les quals l'acuseu, ni Herodes tampoc, ja que ell ens l'ha retornat a nosaltres. I mireu que res digne de mort no ha estat fet per ell. Per tant, després de castigar-lo, el deixaré anar». ()

I cridaren a l'uníson, dient: «Fora aquest! I deixa anar Barrabàs!» -el qual havia estat ficat a la presó per una sedició feta a la ciutat i per un homicidi.

I de nou Pilat els va parlar, volent deixar anar Jesús, però ells s'escridaven dient: «Crucifica'l, crucifica'l!». I ell els digué per tercera vegada: «Doncs, quin mal ha fet aquest? No trobo en ell cap causa de mort. Per tant, el castigaré i el deixaré anar». Però ells insistien amb grans veus demanant que fos crucificat, i les seves veus es feien més fortes. I Pilat determinà que s'accedís a la petició d'ells. I deixà anar aquell que per sedició i homicidi havia estat ficat a la presó, el que demanaven. I abandonà Jesús a la voluntat d'ells.

I quan ells se l'emportaven, agafaren un tal Simó Cireneu que venia del camp, i l'obligaren a portar la creu darrere de Jesús.

I el seguia una gran multitud del poble i de dones que ploraven i el planyien. I dirigint-se a elles, Jesús digué: «Filles de Jerusalem, no ploreu per mi, sinó ploreu per vosaltres i pels vostres fills, perquè vindran dies en què diran: "Sortoses les estèrils, i els ventres que no han engendrat, i els pits que no han criat!".

Llavors començaran a dir a les muntanyes: «Caieu sobre nosaltres!", i als turons: «Colgueu-nos!", perquè si en l'arbre verd fan això, en el sec, què passarà?».

I eren conduïts també amb ell altres dos malfactors, per tal de ser executats.

I quan hagueren arribat a l'indret que s'anomena la Calavera, allí el crucificaren i també els malfactors, un a la dreta i l'altre a l'esquerra. I Jesús deia: «Pare, perdona'ls, que no saben el que

fan».

I repartint les seves vestidures, s'ho feren a la sort. I el poble estava mirant. I també es reien d'ell els dirigents, dient: «Ha salvat d'altres, que se salvi ell mateix si és el Crist de Déu, l'Electe!». I es burlaven d'ell també els soldats, i atansant-s'hi li oferien vinagre, tot dient: «Si tu ets el rei dels jueus, salva't a tu mateix!». I hi havia un rètol damunt d'ell: «Aquest és el Rei dels jueus».

I un dels malfactors que estaven penjats, blasfemava contra ell, dient: «¿No ets tu el Crist? Salva't a tu mateix i a nosaltres!». I responent l'altre, l'increpava dient: «I ¿tu tampoc no tems Déu, quan et trobes en el mateix suplici? Nosaltres, ben cert, [el rebem] justament, ja que rebem el que mereixen els nostres fets! Però aquest no ha fet cap mal». I deia: «Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu regne». I li digué: «En veritat et dic: avui seràs amb mi al paradís».

I era vers l'hora sexta, i es produïren tenebres sobre tota la terra, fins a l'hora nona. I es va enfosquir el sol, i el vel del santuari s'esquinçà per la meitat. I cridant amb una forta veu, Jesús digué: «Pare, a les teves mans encomano el meu esperit»; i dient això, expirà.

I veient el centurió el que havia succeït, glorificà Déu, dient: «Veritablement aquest home era just». I tota la multitud que allí s'havia aplegat per a aquest espectacle, veien el que passava, se'n tornaven donant-se cops al pit.

Però tots els seus coneguts es mantenien a distància, així com les dones que l'havien seguit des de la Galilea, i s'ho miraven.

I hi havia un home, de nom Josep, que era membre del sanedrí, home bo i just -el qual no havia assentit a la decisió i a les actuacions d'ells-, natural d'Arimatea, ciutat dels jueus, el qual esperava el regne de Déu. Aquest es presentà a Pilat i demanà el cos de Jesús. El baixà i l'embolcallà en un llençol, i el col·locà en un sepulcre excavat en la roca, on no havia estat posat mai ningú. Era dia de la Parasceve, i clarejava el dissabte. Les dones que havien vingut amb ell

des de la Galilea anaven al darrere, i veieren el sepulcre i la manera com va ser posat el seu cos, i de retorn prepararen aromes i ungüents olorosos. El dissabte descansaren d'acord amb el precepte.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Pare, perdona'ls, que no saben el que fan»

Fra Josep Mª MASSANA i Mola OFM
(Barcelona, Espanya)

Avui llegim el relat de la passió segons sant Lluc. En aquest evangelista, els rams joiosos de l'entrada a Jerusalem i el relat de la passió estan en relació mútua, tot i que el primer pas soni a triomf i el segon a humiliació.

Jesús entra a Jerusalem com rei messiànic, humil, pacífic, en actitud de servei i no com un rei temporal que usa i abusa del seu poder. La creu és el tron des d'on regna (no li falta la corona reial!), estimant i perdonant. En efecte, l'Evangeli de Lluc es pot resumir dient que revela l'amor de Jesús palesat en la misericòrdia i el perdó.

Aquest perdó i aquesta misericòrdia es mostren en tota la vida de Jesús, però d'una manera eminent es fan sentir quan Jesús és clavat a la creu. Què en són de significatives les tres paraules que, des de la creu, sentim avui dels llavis de Jesús!:

—Ell estima i perdona fins i tot als seus botxins: «Pare, perdona'ls, que no saben el que fan» (Lc 23,34).

—Al lladre de la seva dreta, que li demana un record en el Regne, també el perdona i el salva: «Avui seràs amb mi al Paradís» (Lc 23,43).

—Jesús perdona i estima sobretot en el moment suprem del seu lliurament, quan exclama: «Pare, a les teves mans encomano el meu esperit» (Lc 23,46).

Aquesta és l'última lliçó del Mestre des de la creu: la misericòrdia i el perdó, fruits de l'amor. A nosaltres ens costa tant, de perdonar! Si fem, però, l'experiència de l'amor de Jesús que ens excusa, ens perdona i ens salva, no ens costarà tant de mirar tothom amb una tendresa que perdona amb amor, i absol sense mesquinesa.

Sant Francesc ho expressa en el seu Càntic de les Criatures: «Lloat sigueu, oh mon Senyor, per aquells que perdonen pel vostre amor!».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Aprèn per què convé rebre el Cos de Jesucrist en memòria de la seva obediència fins a la mort; perquè els qui viuen, no visquin més de la seva pròpia vida, sinó de la vida d'Aquell que per ells va morir i va ressuscitar» (Sant Basi-li Magne)

- «El Senyor no ens ha salvat amb una entrada triomfal o mitjançant miracles poderosos. Jesús es va fer no res: va renunciar a la glòria de Fill de Déu i es va convertir en Fill de l'home, per a ser en tot solidari amb nosaltres pecadors. Es va humiliar i l'abisme de la seva humiliació, que la Setmana Santa ens mostra, sembla no tenir fons» (Francesc)

- «Jesús va pujar voluntàriament a Jerusalem, tot i saber que moriria de mort violenta, a causa de la contradicció dels pecadors (cf. He 12,3)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 569)

Altres comentaris

«Beneït el rei que ve en Nom del Senyor!»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, la Missa comença amb la benedicció de les palmes i la processó d'ingrés al temple. Així, el Diumenge de Rams rememora l'entrada "triomfal" del Crist-Rei a la Ciutat Santa, pocs dies abans de la seva Passió. És la seva darrera i definitiva pujada a Jerusalem: aquest ascens acabarà en la Creu. Pocs dies abans, el Mestre havia ressuscitat Llàtzer i a la ciutat hi havia una gran expectació.

Avui Jesús se'ns presenta en la seva condició de Rei. Aquesta vegada sí que Ell permet que la gentada l'aclami com a Rei. El Divendres Sant confirmarà la seva condició reial davant de Ponç Pilat, la màxima autoritat civil del lloc. Però el seu regnat no és mundà. Així li ho va fer saber al governador, i així ens ho ensenya avui.

En efecte, Ell és Rei dels pobres: arriba «muntant sobre un ruc», tal como ho havia anunciat el profeta Zacaries (Za 9,9). «No arriba en una sumptuosa carrossa reial, ni a cavall com els grans del món, sinó en un ruc que li han prestat» (Benet XVI). I és que Déu sempre actuà amb suavitat: quan arribà al món (una establia, una menjadora, uns bolquers); quan "marxà" del món (un burro, una creu, un sepulcre). Tot amb suma delicadesa, com per a no donar-nos un ensurt ni incomodar la nostra llibertat.

Amb aquest Rei serà «anunciada la pau a les nacions» i «seran trencats els arcs de guerra» (Za 9,10). Sí, el Crist convertirà la creu en un "arc trencat": la Creu ja no servirà com instrument de tortura, burla i

execució, sinó com a tro des del qual regnar tot donant la vida pels altres.

Finalment, les multituds el reben tot aclamant-lo: «Beneït el rei que ve en Nom del Senyor!» (Lc 19,38). Aquell dia degueren ser alguns milers; en el segle XXI som molts milions les veus que «de mar a mar, fins els confins de la terra» (Za 9,10) li cantem en el “Sanctus” de la missa: «Beneït el qui ve en nom del Senyor. Hosanna en el cel».